

ԻՄ ԲԱՐԵԿԱՄԻՆ

ՅԱԿՈԲ ՅԱԿՈԲԵԱՆԻ

Տես ինչպէս համեստ սահում է լուսին—
Հրելով յամառ-խաւար ամպերին.
Ինչպէս մտալտոհ, քնքոյշ լռութեամբ
Ուղեկցում է նա գոհար աստղերին:

Նա—այդ երկնային փարոսը ազատ —
Վկայ է քանի տառապանքների
Քողի տակ ծածկւած... և ջերմ, հարազատ
Մարդկային անմեղ արտասուքներին:

Բայց չէ բողոքում, անէծք չէ թափում
Մարդկային չար-բիրտ արարքների դէմ,
Այլ իւր արծաթեայ լոյսը անխրտիր
Մարդոց է բաշխում, թէև թախծադէմ:

Ահա բարեկամ, արդար լուսինը
Թող քեզ սփռի ինչ օրինակ լինի.
Թող որ չար մարդիկ քեզ դաւեր լարեն,
Դու միշտ ուղեկից գոհար մոքերի: